

Ariana Godoy

de la
fereastră
mea

Traducere din limba spaniolă de
ELENA-ANCA COMAN

1

PAROLA DE LA WI-FI

TOTUL A ÎNCEPUT CU PAROLA DE LA WI-FI.

Da, pare ceva simplu și lipsit de importanță, dar nu este. În prezent, parola de la Wi-Fi-ul tău este mai prețioasă decât multe alte lucruri pe care le ai. Internetul în sine creează suficientă dependență. Adaugă-i conexiune wireless și ai o sursă de dependență permanentă sub acoperișul casei tale. Cunosc persoane care preferă să nu iasă din casă decât să-și piardă prețioasa conexiune wireless.

Pentru a susține importanța Wi-Fi-ului, vreau să vă povestesc ce-am pățit cu vecinii mei din spate: familia Hidalgo. Cu toate că mama a emigrat din Mexic în Statele Unite când era însărcinată cu mine, zbatându-se de când a sosit în acest sat mic din Carolina de Nord, nu i-a fost greu să socializeze cu toți vecinii noștri, cu excepția familiei Hidalgo. De ce? Ei bine, sunt oameni înstăriți, obtuzi și destul de nesuferiți. Ne-am salutat cu ei de cel mult trei ori.

Nucleul lor familial este alcătuit din *doña* Sofia Hidalgo, soțul ei Juan și cei trei copii ai lor, Artemis, Ares și Apolo. Părinții lor aveau o obsesie pentru mitologia greacă. Nu-mi imaginez cum se descurcă sărmanii băieți la școală, căci sigur nu sunt singura

care le-a observat numele deosebite. Cum de știu atâtea despre ei dacă nici măcar nu ne vorbim? Păi, motivul are nume și prenume: Ares Hidalgo.

Oftez și inimi imaginare plutesc în jur.

Deși Ares nu merge la aceeași școală ca mine, ci la o prestigioasă școală privată, mi-am făcut un program ca să-l văd; să spunem că am o obsesie cam nesănătoasă pentru el.

Ares este iubirea mea platonică de când l-am văzut prima oară jucându-se cu o minge de fotbal în curtea lui din spate pe când aveam doar opt ani. Totuși, obsesia mea s-a diminuat cu trecerea anilor, pentru că n-am schimbat niciodată vreo vorbă cu el, nici măcar o simplă privire. Cred că nu mi-a observat niciodată prezența, deși îl „hărțuiesc” ușor; cu accent pe ușor, nu există motiv de alarmare.

În fine, puțina legătură cu vecinii mei urmează să se schimbe, deoarece se pare că Wi-Fi-ul nu este doar esențial, ci are și capacitatea de a uni lumi diferite.

Imagine Dragons răsună prin toată camera mea mică în timp ce cânt și-mi scot pantofii. Tocmai m-am întors de la jobul meu de vară și sunt epuizată; se presupune că, având optsprezece ani, ar trebui să fiu plină de energie, dar nu este așa. După părerea mamei, ea e mult mai plină de energie decât mine, și are dreptate. Îmi întind brațele, căscând. Rocky, câinele meu, un lup siberian, mă imită lângă mine. Se spune că majoritatea câinilor seamănă cu stăpânii lor; ei bine, Rocky este reîncarnarea mea câinească, și jur că uneori face aceleași gesturi ca mine. Plimbându-mi privirea prin cameră, ochii îmi cad asupra postereilor cu mesaje optimiste de pe pereții mei; visul meu este să mă fac psiholog și să-i pot ajuta pe oameni, și sper să obțin o bursă.

Mă îndrept spre fereastra camerei mele, cu intenția de a contempla apusul. Este momentul meu preferat din zi; îmi

place la nebunie să privesc în tăcere cum soarele dispare la orizont și lasă luna cea frumoasă să-și facă apariția. De parcă ar avea un ritual secret, un punct în care și-au promis să nu se întâlnească niciodată, dar să împartă cerul maiestuos. Camera mea este la etajul doi, așa că am o priveliște minunată.

Totuși, când dau perdeaua la o parte, nu tocmai apusul este ceea ce mă uimește, ci persoana care stă în curtea din spate a vecinilor mei: Apolo Hidalgo. A trecut mult timp de când am văzut vreun membru al acelei familii în curte și nu-i pot învinovăți, deoarece casa lor se află la câțiva metri de gardul care separă curțile noastre.

Apolo este mezinul dintre cei trei frați, are cincisprezece ani și, din câte am auzit, este un băiat drăguț, însă nu pot spune același lucru și despre frații lui mai mari. Fără îndoială, gena frumuseții este prezentă în acea familie, cei trei frați fiind foarte chipeși, și chiar și tatăl lor arată bine. Apolo are părul castaniu-deschis și un chip frumos care denotă inocență, iar ochii lui sunt de culoarea mierii, la fel ca ai tatălui său.

Sprijinindu-mi coatele de fereastră, îl privesc fix. Observ că ține în poală un laptop și pare că scrie ceva în grabă.

Unde-ți sunt bunele maniere, Raquel?

Vocea mamei îmi apare în minte certându-mă. Ar trebui să-l salut?

Bineînțeles, este viitorul tău cumnat.

Îmi dreg glasul și îmi pregătesc cel mai frumos zâmbet.

— Bună ziua, vecine! strig, dând din mână în chip de salut.

Apolo își ridică privirea și fața lui micuță se mărește de uimire.

— Oh!

Se ridică brusc, iar laptopul îi cade pe jos.

— La naiba! blestemă, luându-l și cercetându-l imediat.

— A pățit ceva? întreb, referindu-mă la laptopul lui, care pare scump.

Apolo oftează ușurat.

— Nu, este în regulă.

— Sunt Raquel, ve...

Îmi zâmbeste amabil.

— Știu cine ești, suntem vecini de-o viață.

Bineînțeles că știe cine sunt. *Ce bleagă ești, Raquel!*

— Desigur, șoptesc rușinată.

— Trebuie să plec. Își ia scaunul, apoi adaugă: Auzi, mulțumesc că ne-ai dat parola de la Wi-Fi-ul tău, nu vom avea internet câteva zile pentru că ne instalează un nou server. Ești foarte amabilă că împarți cu noi internetul tău!

Rămân stană de piatră.

— Împart internetul? Despre ce vorbești?

— Împarți Wi-Fi-ul tău cu noi, de-aia sunt aici, în curte, semnalul nu ajunge până în casă.

— Ce? Dar eu nu v-am dat parola...

De-abia reușesc să vorbesc din cauza confuziei. Apolo se încruntă.

— Ares mi-a spus că tu i-ai dat parola.

Inima mi se zbate în piept când aud numele acela.

— N-am schimbat niciodată vreo vorbă cu fratele tău.

Crede-mă că mi-aș aminti cu lux de amănunte dacă aș fi făcut-o.

Apolo pare că-și dă seama că nu sunt la curent cu chestiunea și obrajii i se înroșesc.

— Îmi pare rău, Ares mi-a spus că tu i-ai dat parola, de-aia sunt aici; scuză-mă, serios!

Dau din cap.

— Stai liniștit, nu e vina ta!

— Dar, dacă tu nu i-ai dat parola, atunci cum de o are? Tocmai am navigat conectat la semnalul tău.

Mă scarpin în cap.

— Nu știu.

— Bine, nu se va mai întâmpla, te rog încă o dată să mă ierți!

Cu capul plecat, dispare printre copacii din curtea lui.

Rămân pe gânduri privind locul unde a stat Apolo. Ce-a fost asta? Cum de are Ares parola de la Wi-Fi-ul meu? Asta devine un mister polițienesc, ba chiar îmi pot imagina titlul: *Misterul parolei de la Wi-Fi*. Îmi scutur capul de ideile mele nebunești.

Închid fereastra și mă reazem de ea. Parola mea este rușinoasă și Apolo o știe. Ce rușine! Cum a ajuns la Ares? Habar n-am. Ares nu este numai cel mai chipeș dintre cei trei frați, ci și cel mai introvertit și mai ursuz.

— Raquel! Cina e gata!

— Vin, mamă!

Situația nu va rămâne așa. Voi cerceta cum a obținut Ares parola mea. Va fi propria investigație CSI. Cine știe, poate-mi voi cumpăra niște ochelari întunecați ca să par un detectiv profesionist.

— Raquel!

— Vin!

Proiectul Parola de la Wi-Fi: activat!

2

VECINUL CEL NESUFERIT

URĂSC SĂ FIU DERANJATĂ CÂND DORM, ESTE UNUL DINTRE puținele lucruri pe care nu le suport. În general, sunt o persoană liniștită și pașnică, dar, dacă mă trezești, îmi vei vedea latura cea mai întunecată. Așa că, atunci când mă trezește o melodie necunoscută, nu pot evita să mormăi enervată. Mă foiesc în pat, acoperindu-mi capul cu perna, dar răul este deja făcut și nu reușesc să adorm din nou. Iritată, arunc perna într-o parte și mă ridic în capul oaselor, murmurând înjurături. De unde naiba vine sunetul acela?

Gem supărată, căci este miezul nopții. Cine poate face zgomot la ora asta? Nici măcar nu este weekend. După ce mă îndrept ca un zombi spre fereastra mea, briza răcoroasă ce se strecoară printre draperiile mele îmi provoacă fiori. Sunt obișnuită să dorm cu fereastra deschisă pentru că n-am avut niciodată probleme cu zgomotele nopții. Se pare că asta s-a schimbat. Recunosc melodia care răsună: „Rayando El Sol” de Maná. Scărpinându-mi capul, dau la o parte draperiile ca să caut sursa acesteia. Rămân încremenită când văd pe cineva așezat pe micul scaun din curtea familiei Hidalgo, dar de data asta nu este Apolo. Inima mi-o ia razna în piept când îmi dau seama că este nici mai mult, nici mai puțin decât Ares.

Mi-ar lipsi cuvinte și suflare ca să-l descriu pe Ares. Este cel mai chipeș băiat pe care l-am văzut în viața mea, și crede-mă că am văzut destui. Este înalt, athletic, cu niște picioare perfect definite și un posterior de mori. Chipul său are un aspect de zeu grec, cu pomeți aristocratici și un nas minunat. Buzele sale sunt cărnoase și par umede tot timpul. Buza lui superioară formează un arc precum cel din partea de sus a unei inimi desenate, iar buza inferioară are un piercing aproape imperceptibil. Ochii lui mă lasă fără suflare de fiecare dată când îi văd; sunt de un albastru profund, cu o sclipire de verde impresionant. Părul lui este negru ca pana corbului, în contrast cu pielea albă și catifelată, și-i cade neglijent pe frunte și pe urechi. Pe brațul stâng are un tatuaj cu un dragon plin de curbe, care pare făcut de un profesionist și e bine realizat. Totul la Ares denotă mister și pericol, ceea ce ar trebui să mă îndeprăteze de el, dar, în schimb, mă atrage cu o forță care-mi taie respirația. Poartă pantaloni scurți, teniși Converse și un tricou negru care i se potrivește cu părul. Îl observ cu o adorație mută în timp ce tastează ceva pe laptop, mușcându-și buza de jos. Ce sexy!

Și atunci se întâmplă. Ares ridică privirea și mă vede. Ochii aceia albaștri frumoși îi întâlnesc pe ai mei, iar lumea mea se oprește. Noi doi nu ne-am privit niciodată atât de fix. Fără să vreau, roșesc imediat, dar nu-mi pot îndepărta privirea.

Ares își arcuiește o sprânceană, cu ochii lui reci ca gheața.

— Ai nevoie de ceva?

Vocea lui este lipsită de orice emoție. Înghit în sec, străduindu-mă să-mi recapăt vocea. Privirea lui mă paralizează. Cum poate cineva atât de tânăr să intimideze în asemenea măsură?

— Eu... Bună! aproape că mă bâlbâi.

El nu spune nimic, doar se uită la mine, făcându-mă să devin și mai agitată.

— Eu... Ăăă, muzica ta m-a trezit.

Vorbesc cu Ares. Doamne, nu leșina, Raquel! Respiră!

— Ai auzul fin, camera ta este destul de retrasă.

Asta-i tot? Nu-mi cere scuze că m-a trezit? Ochii lui se întorc la laptop și continuă să scrie. Eu strâmb din buze, iritată. După câteva minute, el observă că nu mă mișc și se uită din nou la mine, arcuindu-și o sprânceană.

— Ai nevoie de ceva? repetă cu un aer enervat.

Asta-mi dă curaj ca să vorbesc.

— Da, de fapt, voiam să vorbesc cu tine.

El îmi face un semn să continui.

— Îmi folosești Wi-Fi-ul?

— Da.

Nici măcar nu șovăie să-mi răspundă.

— Fără permisiunea mea?

— Da.

Doamne, nerușinarea lui este exasperantă!

— N-ar trebui să faci asta.

— Știu.

El ridică din umeri, dovedindu-mi cât de puțin îi pasă.

— Cum ai obținut parola mea?

— Am cunoștințe bune de informatică.

— Vrei să spui că ai obținut-o într-un mod fraudulos.

— Da, a trebuit să-ți accesez calculatorul.

— Și o spui așa, foarte liniștit.

— Sinceritatea este una dintre calitățile mele.

Îmi încleștez mandibula.

— Ești un...

El îmi așteaptă insulta, dar ochii aceia îmi afectează mintea și nu mă pot gândi la nimic creativ, așa că merg pe tradiționalul:

— Ești un idiot!

Buzele sale se curbează în sus într-un mic zâmbet.

— Ce insultă! Am crezut că vei fi mai creativă, mai ales după ce ți-am descoperit parola.

Mi se încing obrazii, și tot ce-mi pot imagina este cât sunt de roșie. El îmi știe parola, iubirea mea frustrată de când eram mică îmi știe parola ridicolă de la Wi-Fi.

— Se presupune că nimeni nu trebuie s-o știe.

Las capul în jos.

Ares își închide laptopul și se concentrează asupra mea, amuzat.

— Știi multe lucruri despre tine pe care n-ar trebui să le știi, Raquel.

Auzindu-mi numele rostit de el mă face să simt fluturi în stomac. Încerc să mă arăt sfidătoare.

— A, da? Ca, de exemplu?

— Ca acele pagini pe care le accesezi când toată lumea doarme.

Gura mi se deschide de uimire, dar o închid repede. Of, Doamne! Mi-a văzut istoricul de căutări, nu mai pot de rușine! Am accesat mai multe pagini porno din curiozitate, doar din curiozitate.

— Nu știi despre ce vorbești.

Ares zâmbeste.

— Ba știi.

Nu-mi place încotro se îndreaptă această conversație.

— În fine, nu despre asta e vorba! Nu-mi mai folosi Wi-Fi-ul și nu mai face zgomot!

Ares se ridică din micul scaun.

— Sau ce?

— Sau... o să te spun.

Ares izbucnește în râs, iar râsul său este răgușit și sexy.

— O să mă spui lui mami a ta? zice pe un ton sarcastic.

— Da, sau mamei tale.

Mă simt sigură pe mine la balcon, dar cred că n-aș fi la fel de curajoasă dacă am fi față în față. El își vâără mâinile în buzunarele pantalonilor săi scurți.

— Îți voi folosi în continuare Wi-Fi-ul și nu mă vei putea împiedica.

— Bineînțeles că pot!

Sfidarea din ochii noștri este copleșitoare.

— Nu poți să faci nimic. Dacă-i spui mamei mele, voi nega și ea mă va crede pe mine. Dacă îi spui mamei tale, îi voi arăta paginile pe care le accesezi când nu te vede nimeni.

— Mă șantajezi?

El își mângâie bărbia, de parcă ar cumpăni.

— Eu nu l-aș numi șantaj, ci mai degrabă „a ajunge la un acord”. Eu obțin ce-mi doresc, iar tu, în schimb, tăcerea mea.

— Tăcerea ta este o informație pe care ai obținut-o prin mijloace nedemne, asta nu e corect.

Ares ridică din umeri.

— N-ai auzit că viața nu e corectă?

Strâng din dinți, enervată. El este insuportabil, dar arată foarte frumos în lumina lunii.

— Dacă nu mai ai nimic de zis, mă întorc la laptopul meu, făceam ceva important.

Se întoarce cu spatele, își ia laptopul și se așază pe scaun.

Rămân cu privirea ațintită asupra lui ca o proastă. Nu știu dacă fac asta pentru că este un idiot sau din cauză că sentimentele pe care le aveam pentru el când eram mică nu au dispărut complet. În orice caz, trebuie să mă întorc înăuntru, întrucât frigul nopții nu este deloc plăcut. Închid fereastra și, învinsă,

mă bag în așternuturile mele calde. Pe noptieră îmi vibrează iPhone-ul și îl iau mirată. Cine ar putea să-mi trimită mesaj la ora asta?

Deschid mesajul și icnesc uimită.

De la: Număr necunoscut

Noapte bună, vrăjitoareo!

Cu respect,

Ares

Mormăi frustrată. Pe cine face el vrăjitoare? Și de unde naiba are numărul meu de telefon? Se pare că situația cu Ares nu este nici pe departe încheiată, dar se înșală amarnic dacă are senzația c-o să rămân cu mâinile-n sân.

Te-ai pus cu vecina care nu trebuie!